

Pentru Ion Boșca
Prieteneste, Victor Frunză

VICTOR FRUNZĂ

Această istorie există!

**CUVÂNT ROSTIT LA CONFERINȚA ALIANȚEI CIVICE
LA 30 DE ANI DE EXISTENȚĂ A CĂRȚII
ISTORIA COMUNISMULUI ÎN ROMÂNIA**

Muzeul Țăranului Român, miercuri 7 iunie 2006

Ideea de a elabora o istorie a comunismului românesc, așa cum a fost în realitate, am purtat-o în minte începând cam de prin 1965, dar numai în anii șaptezeci am luat hotărârea fermă de a o scrie, după ce deja adunasem - cu mari greutate - o documentare, când datele începură să se lege între ele. Recunosc drept că în intenție a fost la început să scriu pentru a separa pentru mine însumi bobul de neghină, adevărul de minciună, propaganda de interpretarea obiectivă, dar până la urmă mi-am dat seama că în spatele meu se află poate milioane de oameni care nu vor să se lase a li se spăla creierii și a lua de bună toate falsurile și atunci am fost conștient că scriu și pentru alții.

De acord pentru a fi dat pe site,

VR

7.06.2006

2 ISTORIA COMUNISMULUI ÎN ROMÂNIA, purtând inițial titlul ISTORIA STALINISMULUI ÎN ROMÂNIA, am așternut-o pe hârtie începând cu 1974. Am încheiat cartea în 1976, exact acum trei decenii. Aveam la acea dată 41 de ani. Am transcris-o pe foi subțiri de biblie, în 1976-1977. După aceea n-am știut ce să fac cu ea. Pentru că un samizdat s-ar fi încheiat în mod sigur cu un fiasco, după o perioadă de reflecție, m-am decis să o trimit la o editură din occident. Pentru că nu aveam cui să o încredințez, m-am hotărât până la urmă să o duc personal și să caut o editură. În 1978, am efectuat o călătorie particulară la Paris, pretextând o vizită la un unchi al soției, de la care cerusem o invitație. În august - septembrie 1978, la Paris - după ce a fost citită, fără îndoială, cu lupa - cartea a fost acceptată de două edituri, Lafont și Flammarion, dar un contract de traducere și apariție am încheiat cu cea din urmă. Opțiune neinspirată. Aceasta pentru că, deși l-am rugat pe reprezentantul editurii să păstreze secretul total asupra existenței proiectului până în momentul apariției cărții, nu și-a onorat promisiunea și a anunțat-o în toamna aceluiași an, 1978, la Târgul internațional de la Frankfurt, acordându-și astfel un alibi, ca să se creadă că Securitatea, chipurile, a aflat dintr-o sursă publică despre existența ei. A urmat, fără îndoială, o acțiune dirijată prin aceeași instituție, pentru a-i zădărnici apariția, lucru care i-a reușit din plin. Astfel, ISTORIA STALINISMULUI ÎN ROMÂNIA nu a mai apărut deloc la Paris și peste ea, un timp s-a așternut

liniștea. Expulzat în 1980, am primit azil politic **3** în Danemarca. În 1984 cartea a apărut în Editura Nord, pe care am înființat-o în or. Aarhus. S-a editat în limba română, într-un tiraj important pentru exil (500 de exemplare), cu un titlu care îi asigura vânzarea: ISTORIA P.C.R. Desfășurată atunci în două volume, cartea s-a epuizat relativ repede. Capitole din ea au fost citite într-un serial de 12 emisiuni la radio Europa liberă, făcând-o astfel cunoscută publicului românesc, pentru care în final o scrisesem. Dar în desfășurătorul pe care directorul de atunci al departamentului românesc, Vlad Georgescu, mi l-a comunicat în avans, emisiunile se opreau la anul 1965, omițându-se capitolele intitulate: *Nenorocirea istorică numită „Anii lumină”, De ce totuși idoli, dacă nu avem nevoie de ei, Trei diversiuni ale dictaturii personale și „secretul” longevității ei*, o analiză desfășurată pe aproximativ 150 de pagini ale primei ediții. Pretextul invocat era că radioul nu dispune de suficienți bani pentru colaborări, deși în pofida legendelor că acest radio dispune de sume uriașe, onorariul oferit reprezenta în realitate o sumă atât de mică încât mă puteam lipsi ușor de ea, cu toate că în situația de azilant politic, de la acea oră, trăind exclusiv dintr-un ajutor social, mi-ar fi fost de mare folos. De aceea i-am comunicat domnului director că nu am nici o pretenție, că le ofer gratis postul de radio, numai să se transmită și celelalte capitole, care sunt extrem de importante pentru cetățeanul român de sub dictatură. Oferta mea a

4stârnit o punere la punct atât de categorică, încât am socotit că este mai cuminte să tac, mulțumindu-mă cu cele 12 lecturi care se opreau la 1965.

În 1990, deja întors acasă, am acceptat o propunere a editurii Humanitas de a o reedita. ISTORIA STALINISMULUI ÎN ROMÂNIA a apărut așadar în iunie 1990. Tirajul mare, prețul accesibil al cărților din acea perioadă, a făcut ca lucrarea să fie cunoscută unui public larg, epuizându-se practic în câteva zile. Cred că mulți au și citit-o, nu doar au răsfoit-o.

Cartea, așa cum fusese concepută în anii șaptezeci, se încheia cu un apel la deblocarea istoriei, a scoate țara din tragica fundătură în care dictatura o împinsese. În 1989, deblocarea - la care apelasem cu patetismul pe care mi-l impusese înțelegerea destinului de care avusese parte poporul român - așadar, deblocarea istoriei, indiferent ce nume i se dă, în sfârșit, s-a petrecut. Mămăliga explodase. Partidul comunist însă se salvase, deși la suprafață se părea că plutesc rămășițele epavei lui. Aceasta era încă o modalitate de inducere în eroare a unei populații care nu se dăduse nici în al doisprezecelea ceas cât de rafinate erau metodele acestei formații politice. Comunismul, ca utopie, cu întregul lui lanț de acte teroriste, se prăbușise - fără drept de a mai reveni pe acest pământ, cu certitudine, în mod ireversibil - în schimb, partidul care a tradus utopia, în fapt s-a salvat. Și nu numai el, ci și brațul său înarmat, Securitatea, vai, de tristă, dar nu ca amintire. Așadar, trebuia redactat

încă un capitol. Astfel, am scris, iar în 1994, am ⁵ editat sub formă de broșură ultimul capitol al cărții, intitulat: *REVOLUȚIA ÎMPUȘCATĂ SAU P.C.R. DUPĂ 22 DECEMBRIE 1989.*

Esența capitolului constă în două teze demonstrate prin argumente logice, pe care viața politică le confirmă și astăzi: prima, intrarea P.C.R. în ilegalitate, a doua, renunțarea la monolitismul lui, divizându-se în module, partide, precum și organizații nonguvernamentale, chiar și civice, uneori cu ideologii aparent diferite sau chiar opuse, dar care în diferite împrejurări neprevăzute se deconspiră.

Cu acest capitol final, istoria Pe-ce-reului și a comunismului în România este descrisă complet, de la 1921, până după prăbușirea lor, respectiv 1989-1990. O nouă, a treia ediție a cărții, beneficiind și de unele completări - dar nu în textul original, ci trimise la subsol - am putut astfel produce în anul 1999. Generația trezită la viață după 1990, are la dispoziție această a treia ediție, apărută în condiții grafice și de rezistență la uzură, cu totul superioare, concepută a înfrunța deceniile. Din păcate, ediția este aproape epuizată, la această oră fiind disponibile, cu exactitate de inventar contabil, doar 80 de exemplare.

Un martor ocular al evenimentelor din 1979, publicistul și profesorul Nestor Ignat, pe atunci decan al Facultății de ziaristică, a descris în cadrul unui simpozion tulburarea produsă la vârful clicii ceaușiste la vestea că am putut crea o astfel de

6istorie, când institute întregi, cu doctori, ba și academicieni, n-au putut cârpi – fiind vorba de eludarea adevărului – o cât de cât verosimilă poveste. (Vezi textul expus!). Cred că ediția din 1990 a fost citită cu mare atenție înainte de toate de reprezentanții comunismului românesc, aflați acum într-o nouă ilegalitate, lectura producând o tulburare comparabilă cu aceea, descrisă de Nestor Ignat. Urmările pot fi rezumate astfel: înlăturarea pe cât posibil a autorului din viața politică și intelectuală, marginalizarea totală, calomnierea lui, cu imposibilitatea de a-mi găsi dreptatea (vezi fișa calomniatoare a dicționarului *Vocație și Destin*, autori Valeriu Anghel și Alexandru Deșliu, Ed. Terra, Focșani, 2000); interdicția de comentare a vreunei lucrări purtând semnătura noastră; cenzura prin tăcere; eliminarea cărții menționate din sistemul de educație a viitorilor istorici și politologi; ignorarea totală a oricărei alte creații. Măsurile sunt dispuse prin sistemul public, acolo unde se află și oamenii plantați spre înfăptuirea politicii partidului, și care pot organiza cenzura și complotul tăcerii. Astfel, pot spune că în frunte se află asemenea domenii care sunt plătite din taxe și impozite publice, ba și printr-o politică de jaf în colectarea abonamentelor de televiziune, introdusă de P.S.D. și menținută și de regimul DA. Cenzura și excluderea privind numele meu și a cărților al căror autor sunt, a proiectelor noastre, inclusiv privind opera celui mai important scriitor politic din cultura română, Pamfil Șeicaru, de editarea căruia mă preocup, sunt

practic supuse interdicției, amintind de politica de cadre a fostului partid comunist. Această politică este aplicată de TVR Cultural, TVR Internațional, Radio România Cultural. Astfel pericolul ca această lucrare indezirabilă să devină populară, se înlătură odată cu minimizarea sau chiar interzicerea numelui autorului ei. Puține publicații, au înfierat în mod partinic, lucrarea. Una este gazeta *Tricolorul*, căreia nu-i neg calitatea de a fi spus direct, pe față, ce hram poartă. Spre diferență, adversarii aceluiași adevăr, din alte sfere politice, au apelat în același scop la mijloace mai subtile, afirmând fără jenă că pur și simplu o istorie a comunismului românesc nu există. Și în cazul lor se aplică aceeași unitate de măsură: ori nu știu, într-adevăr, iar ignoranța politică îi descalifică, ori știu și se prefac, ipocrizia plasându-i în zona imoralității, de asemenea descalificantă. După ce s-a curățat astfel terenul de acest neavenit, acum, în sfârșit, se poate minți în voie. Faptul în sine deconspiră modelul, iar modelul - vreți dumnea-voastră, nu vreți - este însuși partidul comunist, pentru că el ca nimeni altul se pricepea să falsifice istoria. Astfel s-a putut auzi la un post de televiziune și s-a putut citi în ziarul anexă *Jurnalul național* că întrucât nu există o istorie a comunismului se va scrie acum în sfârșit, una, de către o echipă compusă dintr-o doamnă istoric, care de altfel - după declarația domniei sale - s-a dumirit pe cartea noastră pentru prima dată asupra unor adevăruri, până atunci presupun fiind doar o

8 Silitoare propagandistă la învățământul pe-ce-re. Lucrarea anunțată cu surle și trâmbițe deocamdată nici nu există, dar despre ea se știe de pe acum că va fi... apolitică și mai ales cea dintâi pe această temă! Tot așa, aflăm că la o dezbatere de la GDS, oameni respectabili - să fiu iertat, nu erau de la PRM - băteau apa în piuă cu laudele aduse unei viitoare istorii a comunismului românesc a cărei calitate era că va fi... prima. Din auzite, am aflat că unul dintre cei prezenți și-a luat inima în dinți și cu o oarecare timiditate a spus: „Păi, o asemenea istorie există!“ Și a numit cartea și numele autorului. Reacția a fost o tăcere jenantă, al cărei sens era că se încalcăse o linie, linia partidului. S-ar putea înțelege că sunt un indezirabil, un *nominae odiosa*.

Pe lângă necunoașterea menționată mai înainte, din lipsă de informare, incultură politică sau pur și simplu din situarea pe o altă poziție privind faptele descrise în această carte, avem și reacția oamenilor de stat la acest fenomen, care nu poate fi nicidecum neglijată. Ajungem astfel la problema zilei: aceea a crimelor comunismului, pentru care dl. președinte Traian Băsescu a înființat o comisie. Este un adevăr după care un fost comandant de vas, ulterior un șef de agenție de comerț exterior are voie să se facă a nu fi trăit ororile regimului comunist sau chiar într-adevăr să nu le cunoască, dar când acesta ajunge președinte de țară, nu are absolut nici o scuză să spună că a lipsit de la lecția cu pricina. Știind acest lucru, domnul președinte,

fapt lăudabil, probabil că a încredințat misiunea **9**
cu pricina unor consilieri, care se presupune că au
citit ei în locul lui cărțile esențiale ale temei. Dar se
vede treaba că nici ei nu cunosc subiectul și de
aceea, poate din sinceră ignoranță sau sub influențe
obscure, nici nu vor să audă, și numesc membrii
unei comisii de cercetarea crimelor comunismului,
după criteriile absolut dadaiste (termen numind de
data aceasta alianța DA și iar DA). Faptul că
membrii acestei comisii nu sunt plătiți din
economii personale ale domnului președinte,
situație în care putea să numească în comisie pe
cine poftea, dar acela că onorarea lor se face din
bani publici, presupune o responsabilitate publică.
Este de domeniul misterului că ancheta publicată
de ziarul *Ziua*, în numărul său din 13 mai 2006,
paginile 1 și 3, sub titlul *Agentul Volodea*, cu dovezi
fulminante privind legătura președintelui numit al
acestei comisii, dl. Volodea Tismăneanu, cu Securitatea,
a rămas fără efect. Din comisie, pe lângă
persoane absolut onorabile, mai fac parte și domni
fără nici o legătură cu tema dată, între care unul,
asupra căruia personal am serioase motive a-l bănuși
că a fost persoana-cheie într-o ofensivă nedeclarată
dar cu efecte vizibile, într-o acțiune foarte bine
calculată și trebuie să recunoaștem, reușită cu brio,
în distrugerea Alianței Civice. Cum partidul știe
să-și răsplătească oamenii care-i aduc servicii și
domnul membru în comisia de aflarea crimelor
regimului comunist, este răsplătit cu funcții și
onoruri gras plătite din fieful partidului. Faptul îmi

10amintește de răsplata regească de care s-au bucurat înainte și după 1948 social-democrații din jurul lui C. Titel-Petrescu, al căror merit a constat în aducerea P.S.D.-lui în jugul pregătit de P.C.R. și în aruncarea conducătorilor consecvenți crezului social-democrat, în închisori.

Pentru că trecutul și dosarele unor domni din comisia pentru cercetarea crimelor comunismului sunt susceptibile de clarificări, cu toate scuzele adresate oamenilor curați, dintre care pe unul îl pot numi chiar prieten, inclusiv celor mai tineri din această comisie, rog conducerea Alianței Civice să solicite în nume propriu și neîntârziat, din partea C.N.S.A.S.-ului, verificarea urgentă a dosarelor și publicarea rezultatelor. Fiind vorba nu doar de un răspuns că membrii acestei comisii nu au fost agenți ai Securității, ci și de unul clar, din care să reiasă că prin ceea ce au dat la iveală în scrisul lor propriu sau au determinat pe alții să scrie, chiar și în lucrări care nu erau destinate tiparului, nu au susținut regimul de dictatură totalitar. Pentru obținerea răspunsului la această din urmă doleanță, rog conducerea Alianței Civice să se adreseze tinerilor din organizația Miliția Morală, spre efectuarea unei cercetări responsabile, urmată de publicarea rezultatelor.

*

Lucrarea căreia A.C. - fapt pentru care îi datorez cea mai caldă recunoștință - i-a consacrat această adunare, la trei decenii de existență, este o istorie a crimelor comunismului. Nu trebuie decât

să iei cartea în mână și să o citești pentru a **11** realiza acest adevăr. Sunt foarte curios să aflu în ce măsură grila pe care o reprezintă cartea în sine, de care onorata comisie are tot dreptul să se facă, la fel ca și alți specialiști, că nu există, și astfel că totul a fost descoperit de ea, pentru prima dată, va corespunde enumerării crimelor pe care le va constata această comisie prezidențială. Deocamdată, deși am fost tentat să o fac și aici, socot că nu este menirea mea a enumera ceea ce deja există și am făcut încă acum treizeci de ani.

Deocamdată mă silesc a mă preface că nu cunosc capcanele care le vor apărea în cale și pe care nu le vor putea depăși fără să apeleze la tertipuri, machiavelisme, spre a menaja pe beneficiarii împărțirii hainelor celui răstignit – răstignitul fiind de această dată poporul român, iar ei, beneficiarii, fiind activi, în opoziție sau la cârmă și pe care în virtutea onorariilor primite, vor trebui să-i menajeze. Sau dimpotrivă, vor alege calea pe care am pășit și noi, de a spune adevărul așa cum este el, având ca unică șansă de a se pune rău cu comuniștii de la putere sau din afara ei, care așteaptă să treacă și această pilulă pe care nu credem că o vor înghiți, ci o vor scuipa cu scârbă.

*

Menționez în final două puncte din aproximativ 20, conținând întrebări urmând a fi puse de cititorul care ar întocmi un raport pe baza lucrării Istoria Comunismului în România:

12 1) De ce trebuiesc luate în calcul numai cimele înfăptuite de partidul comunist, doar în ultimii 45 de ani? De ce nu crimele de la începutul existenței Pe-ce-de-re-ului? Pe locul 1 într-o asemenea enumerare trebuie să stea crima de trădare de neam și de țară. Partidul a militat necontenit între 1921 și 1964, în pofida unei rezistențe individuale sau de grup din sânul poporului român, susținând teza sovietică a încorporării Basarabiei și a nordului Bucovinei la Uniunea Sovietică, iar după această dată, acceptând raptul și faptul împlinit. Unui avocat al apărării într-un proces de trădare națională îi va fi foarte greu să pledeze, întrucât nu există măcar o filă din care să reiasă că reprezentanții comunismului românesc s-au împotrivit imperialismului sovietic, apărând integritatea națională, ci dimpotrivă totul arătând că s-au vândut intereselor străine de neam și de Dumnezeu.

2) La acest punct este vorba despre orânduirea de stat. S-au restituit monarhului castele și terenuri. Pentru a șterge urmele unei crime. Dar nu s-a restituit și nu se restituie poporului român în totalitatea lui, ceva mult mai important decât toate imobilele și pădurile la un loc: instituția de bază a țării, care i-a fost răpită printr-un act banditesc, cu pistoalele pe masă: monarhia. Lovitura de stat de la 30 decembrie 1947 este crima cea mai odioasă din lungul șir al celor comise de partidul și regimul comunist între anii 1921-1989 și ea a fost sistematic acoperită și cosmetizată în ultimii 16

ani. Regele și familia regală pe de o parte, **13**
poporul român, pe de alta, reprezintă acel tot care
trebuie să beneficieze împreună de justiție. Aceasta
înseamnă a se declara în mod răspicat că actul de la
30 decembrie 1947 a avut un caracter banditesc
(cum am făcut-o noi în 1974, mărturie stă
manuscrisul, în ed. a 3-a vezi pag. 273), o crimă
odioasă, înfăptuită la ordinul unui stat străin,
ocupant, a cărei unică modalitate de îndreptare este
de natură constituțională. Altminteri, înseamnă a
accepta pentru vecie umbra pistolului stalinist
dominând istoria noastră, cu care s-a înfăptuit
schimbarea ordinii de stat a României, așa cum
într-o luptă de decenii au realizat-o cei mai
străluciți fii ai poporului român și oameni politici,
în secolul al XIX-lea și în prima parte a secolului
XX. Mai înseamnă și a accepta în mod fatalist
pleiada de șmecheri pe funcția supremă în stat,
înlocuitori ai adevăratului șef al statului român care
este M.S. regele Mihai I, și care, ca un reproș al
divinității pentru felul în care ne lăsăm manipulați
și să ni se spele creierele, se află în sănătate și
deplină putere, veteran învingător al tuturor
mizeriilor istoriei noastre, la numai câteva sute de
metri de acest loc.

Am oferit doar două exemple din crimele
comunismului, după cartea noastră. La 22
decembrie 1989, cum îmi realizasem toate
idealurile, cum spunea un poet, am zis, că din acea
zi, pentru mine, tema comunismului românesc este

14 revolută și că mă voi ocupa de altceva. Dar lumea, evenimentele nu mă lasă.

Am credința că pe această temă ne vom mai întâlni!

7 iunie 2006